

Vytenis Dapkevičius, Jurga Dapkevičienė, Agnė Matonytė,
Antantas Gadeikis, Jonas Guzaitis,
Marius Rumpis, Vaidotas Pečkys

Žygis Šiaurės Pamyre

Kungirsu slėnis - per n/k 3683 - per Minžar (2B; 5050) - led Kuzgun - led Krasina - per
Dzeržinskio (3A; 5700) - led Koman - per 25 let Oktebria (2B; 4900) - led Lenina -
v.Razdielnaja (6148) - v Lenina (5a alp;7134) - Led Lenina - per Putieshestvinikov (n/k
4100)

Dienoraštis

Vadas
Vytenis



Medikė
Jurga



Maistininkė—
Čiombė
Agnė



Kinematografas -
inventorininkas
Kalėda



Transportininkas –
Jonas



Remonininkas – Fotografas
Marius



Metraštininkas – Vaidotas

2004-08-01

Šnd jau sėdim Oše. Agnė kalkuliuoja maisto davinius, paskirstys dozes ir turėtumėme eiti miegoti. Tik nižinau ko aš čia trumpinu savo miego laiką (pareigos jausmas tikriausia), bo mano bagažas sukrautas ir su nerimu bandau įsivaizduoti savo kuprą pripiltą kibirą benzo. Ryt realizuosis formaliu būdu.

Trumpai apžvelgsiu pirmų dienų nutikimus. Iš Kauno išvažinėjom palydėti šampano purslų, nešulį su siurpraizais, teigiamai pavydžių mūsų draugų žygeivių akių, rankų pamosavimų ir paspaudimų. Penkiolika dūšių po valei sulpo į autobusą kuo lėčiau, bo Jonas šnd kaip visada preciziškai punktualus. Grandiozinis ciku-caku ir mes jau kely. Autike neliūdima – Kalėda įkalė alaus ir jo ir taip palaidas liežuvis dabar pasileido į kairę ir dešinę, aukštyn ir žemyn. Mūsų senais- naujais įspūdžiais gyveno visas autobusas – kalbėjom gana didelėm raidėm. Be to, mūsų buvo pusė autiko. Ažuolų važiavo dvi grupės. Be Pamyro chebros dar judėjo ir merginų haremas į Fanus. Nakvynė autobuse niekad nežavėjo. Bet žavesio suteikia netikėti ir originalūs sprendimai. Agnė ir jai prijaučiantys, miegui įsikūrė po galine autiko sėdyne – kojas galima ištiesti. Pagal atisiliepimus viskas buvo normoj, tik biskį karštoka ir oro mažoka. Bet išmiegojo. Ryte Maskvos stoty sulaukėm Lenos – simpatiškos merginos – sutarėm vėliau užeit vakarienės. Išsiskyrėm su kolegom „iš Fanų. Patraukėm į parkelį išsimiegot ir į extrym centrą. Mentai moliai – neišsimiegojom.

Vaidotas

2004-08-02

Ankstyvas rytas. Lipam iš Lėktuvo Biškeke. Muitinę ir pasų kontrolę praeinam be problemų. Prie išėjimo iš aerouosto mus pasitinka taksistai, nešikai ir kiti savo paslaugas siūlantys kirgizai. Lengvai nuo jų atsimušam. Paėję kiek į šoną susirandam suoliuką, išsidrebiame ir miegam.

Kiek vėliau ateina firmos „Ten San Trevl“ atstovas, pudrina Vyckai smegenis, duoda kažkokį atsineštą popiergalį, paima pinigų ir dingsta, prieš tai duoda į Ošą paskraidinti kažkokius pasus.

Einam į lėktuvę. Šįkart viršsvorio mažiau. Vycka kampe pamato vyniojamą plėvelę ir apsvynioja kuprinę. Po kiek laiko atbėga piktas

kirgizas ir užsipuola Džonį – kas lietė plėvelę!? Ji pinigų kainuoja!!!
Džonis neilgai tempęs duoda 100 somų, dėl ko yra apšaukiamas.

Išlipam Oše. Mus pasitinkakazkokia moteriškė, kuri jokių naujų popierių neatnešė, tik norėjo atimti pasus. Vycka ją aprėkė, pasiuntė ir pasų neatidavė.

Pasigavom transportą, nuvažiuojam į Ošą, susirandam viešbutį. Iš karto į pirt ir pusti. , o Kalėda su Vycka išvarė į „Tien Šan Trevl“ išsiaiškinti kaip ten su mūsų registracija ir leidimais. Paklaidžioję gerą valandą šiaip ne taip surandam savo lavkę. Ten jau mūsų laukė: „Dokumentus atnešėt?“

„Kukish s maslom atnešėm, kaip ten su mūsų dokumentais reikalai?“

Tada liepia palaukti viršininkų, pavaišina arbata.

Po kiek laiko ateina 2 gežai, parodo mūsų leidimus, o tada ir prasideda...

„Ką jūs čia darot? Kokią teisę turėjot neatiduoti mūsų darbuotojui pasų???

Net milicininkas jų atimt negalėjo. Tuoj pakviesim mentus, kad jus už šantažą ir terorizmą į kalėjimą uždarytų“

Kitas dededa: „Tuoj perplėšiu jūsų leidimus ir jūs 2 savaites vargsit, kol naujus pasidarysit. Man nesvarbu, kad mane Volodia ryt iš darbo išmes, visvien suplėšysiu“.

Ir taip ginčai tęsėsi geros pusantros valandos.

Po kiek laiko Biziukovas (direktorius) nurimo ir ramina savo gežaitę. Tuo tarpu Kalėda ir Vycka nubėgo nupirkti Biziukovui konjako, o tai bobelai saldinių. Grįžę visiškai susitaikom ir draugiškai išsiskiriam.

Vėliau nuėję į parką pageriam arbatos, nesunkiai surandam transportą iki kalnų. Vakarienė. Persikraustom kuprines ir miegot – rytoj laukia ilga kelionė.



Kalėda

2004-08-03

Kélém baisiai anksti - buvo dar tamsu. Greit susirinkom šmutkes savo „5 žvaigždučių viešbutyje“ ir susėdę į pavargusį UAZ'iką pajudėjom Pamyro link. Dar neišvažiavę iš Ošo susigaudém, kad neturim bonkių benziniui, kilo panika. Atamanas liepė išsiaiškinti kas kaltas dėl tokio aplaidumo. Kadangi kandidatu į „atpirkimo ožio“ pareigas jau nuo pat pradžių buvo minimas drg. Kalėda, raganų medžioklė trūko neilgai. Išaiškinus kaltininką, situacija nepagerėjo: kilo aistringa diskusija siekiant apskaičiuoti kiek gi mums tų bonkių reikėtų. Po keletos finansinių nesėkmių užgriuvusių nuo pat žygio pradžios, atamano vadybiniškas ego pagaliau paėmė viršų ir šįkart jis siekė atsigriebt - nusprendėme taupyti. Šįryt vėl linksma žinia – vairuotojas papasakojo, kad to posto už kurio pravažiavimą sumokėjom iš anksto, jau kaip ir nėra visai. Todėl dabar ir taupom turbūt...ant bonkiu irgi...tą akimirką Kalėda nusprendė, kad tai puiki proga pataisyt situaciją idant nelikti „atpirkimo ožiu“ iki pat pabaigos. Kalėda įkyriai ir kandžiai atakavo Vytenio ego. Buvo linksma, o po 26-os frazės „tau pisiu“ atamano ego galutinai palūžo ir nusprendė ant bonkiu daugiau niekad niekada netaupyti, tuo pačiu Kalėda buvo



greit reabilituotas iš „atpirkimo ožio“ pareigų.

Artimiausioj pakelės turgėj pirkom daug bambalių spalvoto limonado ir alaus būžę. Viską išpylėm artimiausioj benzino kolonėlėj. Tiesa alaus išpilt

neleido vairuotojas, jam labai širdį skaudėjo. Vietoj limonado užsipylėm benzino ir visi laimingi patraukėm toliau. Valgėm pietus kirgyziškoj jurtoj, labai įdomu, tiesa, už jurtos dekorą teko susimokėti atskirai, pagal islamo papročius, bet maistas užtai buvo labai skanus. Toliau verčiamės per neaukštą kalnų grandinę. Mūsų UAZ'ikas sunkiai lipa į perėją. Kartais stojam ataušint biškį variklį ir savo makaulės. Nuo kalno mašina darda daug smagiau, suryjam arbūzą, o paskui ir dynią. Nusileidžiam į

Alajaus slėnį, kurio kitoj pusėj matyt snieguota šiaurės Pamyro kalnų grandinė. Toliau kelias eina lygiu, į pusdykumą panašiu slėniu. Jame nėra nei medžių nei krūmų, tik pageltus žolė, o reljefą kartais pajavairina upių išgraužti kanjonai ir visokie grioviai. Mūsų busikas jau ir lygumoj nelabai traukia, aušint variklį stojam vis dažniau, kyla abejonės ar išvis datrauksim šiandien.

Slėnis yra apytiksliai 3 km aukštyje, išlipus iš mašinos pajunti lengvą galvos svaigimą, organizmas turbūt jau jaučia oro trūkumą. Vakare pasiekiam bazinę stovyklą startuojantiems į Lenino šturmą - «Зеленая поляна». Čia paliekam zabroskę ir visą



nereikalingą mantą. Toliau pajudam link Mindžaro upės slėnio. Tenka paklaidžioti beieškant reikiamų kelių didžiuliam slėnyje. UAZ'ikas kai kur jau sunkiai įlipa į stačius griovių šlaitus. Temsta, vairuotojas pradėjo nerimauti, sako „gal jus reikės į snieguotą viršūnę užvežti“. Mašina lekia žviegdama. Nusileidžiam į upelio išgraužtą kanjoną, kelias čia kerta gan gilią vandens vagą ir mūsų mašina vargu ar ją įveiks. Kadangi mes į viršūnę dar šįvakar nesiruošiam, tai išsikrovę manatkes ir atsibučiaavę su vairuotoju įsikuriam ir ruošiame pirmą žygeivišką vakarienę. Žygis prasideda.

Marumas

2004-08-04

Išaušo kinietiškas rytas: nuo vėjo dulkių visi lindo iš palapinių užtinusiomis akimis ir pradėjo pusryčiauti. Daugiau iš pareigos nei noro. Košė girgždėjo tarp dantų, arbata virta iš kakavos upės vandens nepaisė virinimo ir išlaikė savo natūralią spalvą. Ką ir kalbėti, sunku išlaikyti savo pajėgumą 3 km. Aukštyje: kriaušės keliauja lauk, arbūzas paknebinėjamas ir išspardomas, jogurtas ir dynia keliauja į maršrutą. Taip ir išeinama. Kuprinės neatrodo lengvos, bet nepasakyčiau, kad lėtai einame. Einam, einam, o štai ir pietūs. Sustojame prie kaimo. Vietinės

vaišina mus
bandelėmis,
šviežiu sviestu ir
airanu.
Skanumėlis.
Vandenį semiam
ir geriam iš
vietinio upeliuko.
Higienistai
(Marius ir Vytenis)
pateikia keletą
įvairaus lygio
argumentų, kodėl
taip daryti yra



blogis. Natūralistai (drg. Kalėda ir moterų palaikymo grupė) tikina, kad viskas čia yra teisinga ir ramiai sau geria toliau. Viskas, kas gera, neišvengiamai baigiasi. Tame tarpe pietūs. Vėl pajudam link savo tikslo – Minžaro perėjos. Naivus tikėjimas, kad šiandien jį pasieksime išsisklaido artimiausiame kaime, kur mus vėl vaišina arbata, bandelėmis, sviestu, grietine ir džiovintu airanu. Valgom, šnekamės su vietiniais... ir aš jau visai norėčiau pas juos pasilikti. Deja, nelikimas. Patraukiam toliau.

Sustoję nakvynei gėrėm kakavą. Kai kas burnoja prieš šį gėrimą. Sprogdinom siurpaizus. Pirmas beveik visiškai nevalgomas. Sudarytas iš skalbinių spaustukų, neaiškaus paruošimo krekerių ir 3 maišelių sausos giros. Koks nusivylimas! Traukiam kitą siurpraizą. Maišelis kapučino!!! Kakavininkai triumfuoja, priešininkai burnoja.

Jurga

2004-08-04

Ryte pažadina Kalėdos pypsintis žadintuvas – laikas keltis ir budėti. Mėnulis mums vietoj lempos švietė, netrukus saulė pasirodė. Po pusryčių bandėm virti kapučino šokoladą, tačiau neleido – sustreikavo kažko primusas, o be to ir grasinimų, kad bus blogai iš šalies pasipylė. Diena saulėta, mes perlipom nekategorinę perėją ir atsidūrėm kitam slėnyje. Beje, kylant į perėją mus spėjo pavyti ir „baranų“ banda, beveik aplenkė.

Vėliau „Ming-žar“ upės slėniu ir morena visą dieną ėjom. Problematiška su vandeniu – vienur jis raudonas, kitur pilkas – mūsų išrankiems skrandžiams netinka. „Na dar vienas užėjimas ir bus pietūs“ – nuskambėjo Vytenio viltingi žodžiai. Tačiau po užėjimo vandens nė nesimato. Gavosi dar vienas užėjimas – o einama iki vandens. Tačiau saulutė kaitino į galvą, vandens kaip nėr taip nėr – nuspręsta stoti. Vadas Atamanas atneša puodą vandens. Pietūs.

Po pietų einam iki išsvajotos nočiovkės. Šiek tiek pakilus morena sumaišyta su pieva, prieinam gražią pievelę, tokia lygi žolytė ir daug svogūnų auga. Gundėmės eiti a arčiau perėjos, tačiau blaviau pamąščius nusprendėm apsisotiti. Užtat dar subėgiojom už gretimo



gūbrio ala aklimatizuotis, bei pažiūrėti rytdienai kelio. Budintys Jurga su Vyteniu tuo tarpu verda vakarienę. Išsvajota kapučino vis dėlto buvo, grįžus nuo pasibėgiojimo. Tuoju bus vakarienė, Jurga paliepė atnešti puodus. Aukštis dar stipriai

nepaveikė nė vieno. Ši diena mūsų vandenuku nelepino, todėl „poetas“ Kalėda net ketureilį sukūrė (Vyteniui):

Aš negersiu, nerūkysiu
Tik taupysiu ir taupysiu.
(tarti „taupysiu“)

O dabar einam valgyti.

Agnė

2004-08-05

Diena prasideda 5 val. įprastu primusų ūžimu mūsų idealioje pievelėje. Panašu, kad tai paskutinė pievelė iki einat pasiimt zabroskės prie Lenino

ledyno. Staiga sumetę į pilvus tai, kas priklauso tam rytui, pajudam link Minžar perėjos. Pagal ataskaitas ir Kalėdos žodinius pasakojimus kažkur ties 4000 m. turi atlėkti pirmieji varnėnai. Bet, deja, suskrido varnėnai tik į inkilus. O čia draugas Kalėda jau ten turėjo scenarijų, kuriame turėtų matytis „apsišliaukavę“ draugai kalnų fone skambant „Leningrad“ muzikai. Taigis, pakilom smėlio-žvyro kalnais iki keteros ir ketera lipam toliau.

Apie 14 val stojam pietų, kurie palaipsniui perėjo į vakarienę. Tarpe tarp pietų ir vakarienės atsiradė pliažas, kuriame Kalėda su Marumu surengė foto sesiją „žiedai tarp akmenų“. Sesijos vinimi patapo kai pats operatorius neapsikentęs modelių padorumo, ėmė ketera bėgioti mosuodamas „dalyku“.

Paklausus, kiek dar liko iki perėjos, dalyvis, kuris čia buvo jau ėjęs atsakė – kelio dar liko maždaug per penkis „Bliat“.

Taigi, taip besifotografuojant išsivirėm didelį puodą kisieliaus ir prasidėjo didžiausias pindesys 4500 m aukštyje. Tačiau tokia aukštyje patyręs pindėtojas turi atsižvelgti į tai kad su kiekviena pindesio valanda varnėnai gyvenantys makaulėse darosi vis aršesni, kol galiausiai tie varnėnai visai mus pribaižė. Teko nutraukti savo filosofines šnekas apie trobas, butus, dujas, krosnis ir kitą „tuftą“ paliktą Lietuvoje ir imti kilti į viršų kaip bepročiams, kad pasižvalgyti ir makaules nuo varnėnų išvalyti. Grįžę radom košę ir arbatą, prie arbatos traukė kelis siurprizus, kurie kažkodėl didelio populiarumo nesulaukė. Taip 21.00 einam gulti.



Vytenis

2004-08-06

Rytas prasideda prislopintu Marumo balsu „Ei, kelkis“. Lauke dar tamsu, bet šiandien mes budim, tad keliamės anksti. Oras žvarbus, lauke

prieblanda, nors dangus giedras. Miegojom beveik iškišę galvas pro atsegtas palapinės duris, kad naktį nepritrūktų oro. Vis tik ~4500 m.. Vakarykštis varnėnų kalenimas per naktį paūmėjo. Per naktį sulėtėja kraujo apytaka. Bet nėra kada apie tai galvot. Greit spraudžiam kojas į suledėjusius batus ir šokam iš palapinės. Marumas jau trypčioja apie primusus. Tokiam aukšty jie dega nenoriai. Vakar sumąstėm naują primusų apsaugą nuo perkaitimo. Tiesiog uždedam ledo gabaliukų ant primuso bakelio, kažkaip darydami bandymus prie Merkio to nedasigalvojom.

Nakvojom ant keteros esančioje aikštelėje. Ji tokia nedidelė, kad vos telpa dvi palapinės. Į vieną pusę status nuobirynas, į kitą – sniegu padengtas šlaitas. Geriau naktį neit į tualetą! Papyrusčiaavę toliau kopiam ketera link pirmosios mūsų 5 km. Perėjoms. Kai vakar sustojom nakvynėi, perėja atrodė ranka pasiekiamą, na o šiandien ji artėja lėtai, kopti sunku. Trūksta oro. Šiek tiek kalena varnėnai. Kalėda visus ramina, kad užlipę ant perėjoms vemsim toliau nei matom.

Kopimas sunkus, dažnai pasitaiko pavojingų birių vietų, kurias įveikiame po vieną, be virvių. Kai prieinam firną, traukiame kates ir ledkirčius. Pirmą kartą šiame žygyje. Šlaitas pasidaro dar statesnis.

Lėtai lėtai priartėja perėjoms viršus. Jis didelis kaip stadionas

.
Randame turą.
Gaminame ledus.
Eilinį kartą iškylinčia ar ginčas ar



spirituoti visą ledų puodą ar ne. Netikėtai problema išsisprendžia pati savaime, kai Marumas išsitraukia buteliuką kažkokios mikstūros, kurį jam įdėjo Jūratė kaip siurpraizą. Visi skanina juo savo bliūdelių turinį ir greit suvalgo, nes rankas žnaibo šaltis, o ausys baļa nuo žvarbaus vėjo. Galvose eilinį kartą kalena varnėnai. Nuo nedidelio slėgio ir deguonies trūkumo savijauta kaip lengvai apgirtusio. Šiek tiek trūkinėja juostelė ☺

Ilgai nekankindami savęs nenatūraliomis aplinkos sąlygomis pasileidžiame snieginiu šlaitu žemyn į kitą slėnį. Sniego iki kelienių. Bristi sunku. Gerai, kad čia tik leistis reikia.

Sustojam pietaut prie ledyno properšoje tekančio upelio. Oras puikus ir jo po truputį daugėja. Turim nusileisti beveik kilometrą. Papietavę vėl judam žemyn. Pereinam į kitą ledyną, jis atviras ir labai plyšiuotas. Bet tolumoje jau matosi Krasino šiukšlynas. Jį pasieksim rytoj.

Jonas

2004-08-07

Po daug numetinėjam aukštį (svorį), vakar leidomės, šiandien biskutį irgi. Leistis gerai, tik va iš čia matosi tolumoje kažkokis tai spygliuotas ir pajuodės neramumas. Kalbama, kad į jį kažkada



kilsime. Pirmą dienos pusę nežadėjo nieko negero. Saulutė ridinėjosi, mes lapatai nuo kalniuko. Ledynas baltutėlis šviežutėlis. Bėgi ir džiaugies. Kai bėgasi gerai, tai netrunka viskas pasisukti į blogąją pusę. Krasovo ledynas – mėšlynas, pieskutė su oudenėliu, ledukas ir visa kita, kas leidžia jaustis lyg kiaulidėje. Ir vis tik vertėtų pasakyti, kad ledynas pradžioj vargino tik biskį. Vėliau prasidėjo neklusnūs lediniai išsikišimai, kurių nei perlipsi nei apeisi. Naudojam visokias gudrybes: lipimą ir leidimąsi keturiomis, vaikščiojimą ratais, intelektą atsakinėjant į kažkokios raganėlės(kas ji tokia, Kalėda geriau žino) suktus klausimus. Jie buvo labai labai sukti, tad nuo pietų iki vakarienės tenuėjom 600 m.. Vidury dienos mažumėlę suneramino Vytienio pasičiuožinėjimas be kontrolės ledu į upelį. Truputį pasimušė kelį, bet eit gali. Jurga ištepė stebuklingais tepaliukais. Padėjo. Vakarop dangus ragus pastatė. Ėmė

niauukstytis, kol galų gale debesėliai pratrūko švelniu ir šlapiu sniegeliu. Mes einam, bet mums nelabai sekasi – vis prienam akligatvį. Pagaliau stojam nakvynei, Kalėda su Vyteniu išėjo zonuot rytjaus kelio. Vakarienė gatava, skubam valgyti, šlapi sušokinėjam į palapines ir miegmaišius. Man teko vienvietis. Miegojau kaip vaikas. O Kalėdos rūškanas veidas ryte bylojo kitokius nakties įspūdžius. Chemijos poreikis mažėja.

Vaidotas

2004-08-08

Jo, esam nelabai stebuklingoj vietoj. Aplink ledokričiai (pasak Marumo – aisbergai) ir kelio nesimato. Iš vakaro su Vycka kažkiek prazondavom situacija, tai einam tuo ištyrinėtu keliu, bet visi žino, kad jis labai greitai



baigsis, ir vėl teks klaidžioti per aisbergus. Greitai taip ir nutinka. Tolesnį kelią surandam greitai, bet reikia šokti per platų plyšį. Vadas ilgokai ruošiasi, bet plyšį įveikia ryžtingai. Toliau galima eiti paprastais ryšiais. Laikas slenka greitai, o nueiname labai mažai. Radę gražesnę aikštelę stojam pietauti. Baiginėjam valgyti, po biškį ruošiamės eiti tolyn. Staiga pasigirta kažkoks griausmas. Visi pašoka "kas, kur". Kažkas pasako, kad Džonis įkrito į plyšį. Virš plyšio įtartinai kybo didžiuliai varvekliai. Staigiai griebiam virvę ir numetam Džoniui. Pagal balsą jam viskas OK. Jis įsisega ir netrukus ištraukiam šlaputėlį Džonį. Gerai, kad oras dar neblogas. Iki vakaro išdžius. Tiesa Džonio šlapias fotikas jau ko gero beišdžius.

Pajuokaujam, kad tai Džonio antras gimtadienis ir ruošiamės eiti tolyn. Išsimušam į kairę pusę ir kurį laiką bandom eiti šlaitu. Mėšlynas. Bet einasi daug greičiau, nei per plyšius. Po kurio laiko grįžtam į ledyną,

kuris šioje vietoje gerokai lygesnis. Vakarėja. Laikas stoti. Rytdiena nieko gero nešviečia - priekyje matosi didieji Krasino aisbergai, kuriuos teks įveikti. Tai, kas buvo iki šiol - tai buvo "mažasis Krasinas". Rytoj teks imti "didyjį".

Kalėda

2004-08-09



Budėk. Įpareigojantis imperatyvas ir dar nuo labo ryto. Taip ir padarėme. Išvirėm dieviškai skanios bulvių košės ir arbatos. Visi atrodė lyg ir patenkinti. Neilgai. Krasino ledynas dar parodė nagus. Linksmieji kalneliai. Aukštyn-žemyn, hip – hop, hip- hop (kaip sako drg. Kalėda). Apie pietus priėjome liepto galą- prieš mūsų akis iš visų įmanomų pusių plyšiai arba penkiaaukščiai paminklai iš ledo. Į vieną iš tokių pasidairyti ropštėsi Vytenis. Dairykis nesidairęs, o kur nors eiti vis tiek tenka. Tas „kur nors“ netrukus išlenda kaip vertikali siena aukštyn.

Vytenis kabina virvę. Aš nežiūriu, nes vaizdas žiaurus. Ledas kietas, sunku ką nors įsmeigti. Nepraeina nė trys valandos ir mes visi su kuprinėm jau viršuje. Įspūdinga dienele! Kapojam iki nakvynės, iki vakarienės, iki džiovintų vaisių kompoto, iki horizontalios padėties, iki sapnų, iki...,

iki...

Jurga

2004-08-10

Oi sunki diena šiandien. Sunkus rytas, ilgai truko, kol išsikrapštėm iš kurortinės vietos (nes buvo vandens). Po to įveikinėjom likusią dalį pajuodusio ledyno su atvirais plyšiais. Laimei niekas neįkrito. Tačiau mūsų džiaugsmui ar skausmui – iki perėjos „tik kilometras į viršų“. O iš tiesų, visa diena saldaus sniegelio mindymo susirišus virvėmis, ir žingsnis po žingsnio vis aukštin.

Po kelių valandų ėjimo buvo nuspręsta iš dviejų ryšių padaryti tris – kam gi nešiotis tą likusią virvę..? O pasirodo po du eiti lengviau nei keturiese. Nors eiti sunku ir oro nėra, perėją pavadinimu Dzeržinskis, pasiekti šiandien turim. Pakilimas po pakilimo, atsipūtimas, riešutas ir gliukozės tabletė į burną – mes jau netoli. Planuojam perėją pasiekti apie 3 val.. Tenai ir pietūs bus. Ir vakarienė bei nakvynė. Pagal planą tik truputį pavėluojam, mat paskutiniai žingsniai tokie lėti pasirodė.

Ant perėjos randam daug šiukšlių, kurios įamžinamos. Bet radom du dujų balionus, kurie atrodo tikras lobis ir mums pravers. Ir suvenyras – prieskonių

dėžutė,
universalios ir
praktiška.

Oras mus visai
lepina – daug
saulės ir vėjas
padorus.

Pastatom sieną
iš sniego
gabalų ir einam
valgyt pietus.

Visi kaip iš
sulėtinto filmo –
vos juda, o kam

ir aukštis galvelėn duoda – na čia mūsų „seselė“ chemijos parūpina su viltim, kad praeis. Net atamanas Vytenėlis paracetamolio paprašė. O Kalėda tik į palapinę nori, kuri dar nepastatyta. Net apetitas jojo sušlubavo trupučiuką.

Visai smagu čia aukštai – nors oro truputėlį trūksta, bet saulė leidžiasi vėliau ir aukščiau kyla, o debesis atrodo ranka pasieksi. Bet tegul jei savo keliais eina ir nesisvečiuoja pas mus.

Vakarienės nuspręsta atsisakyti po vėlyvų pietų. Gersim mes kompotą ir bus sotu. /Agnė/



2004-08-11



Teorija lieka
teorija, o
susigaudyt
rūke sunku.
Pradedam
leisti į nežinią.
Aplink rūkas.
Vėjas nešioja
jo tumulus.
Sniego daug.
Klimpstam iki
kelių kilometrų.
Sunkiai sekasi
rasti kelią.
Dažnai

užsiraunam ant sniego karnizų, kuriuos tenka apeiti. Einam ryšiais saugodamiesi plyšių. Pagaliau rūke atsiranda properšų, pro kurias pirmą kartą pamatom apačioje plytintį slėnį, iki kurio mums reiks nusileisti. Vaizdas kaip iš lėktuvo. Mes kabom ant šlaito ~1.5 km. aukštyje. Žemė atrodo labai tolima ir nepasiekiamą.

Leistis sunku ir pavojinga. Sniego iki kelių kilometrų. Dienos bėgyje jis pradeda tirpti. Smingame dar giliau.

Kalėda su Marumu eina pirmu ryšiu ir ieško kelio, o mes sekame jų pėdomis. Raciją naudojame retai, nes nepatogu ją valdyti pirštiniuota ranka.

Staiga Kalėda dingsta už sniego keteros ir iš tolo ataidi jo balsas. Jis šaukia, kad įkrito į plyšį, tačiau sniegas sugeria garsą ir Marumas jo negirdi. Šaukiu jam iš viršaus, kad Kalėda plyšyje. Jis užfiksuoja virvę, kuria saugo Kalėda. Po keliolikos minučių pasiekiam įvykio vietą. Radę ledo įsukam ledsriegius ir pakabinam virvę. Vytenis priartėja prie Kalėdos ir padeda jam išsikapstyti. Viskas baigiasi laimingai.

Toliau be didesnių nuotykių leidžiamės iki pat vakaro. Matuojam šlaitą 50 m. Ilgio virvėmis, kurios atrodo niekad nesibaigs.

Galiausia pasiekiam slėnį. Kaip gera vaikščioti vėl horizontaliai! Pirmą kartą šią savaitę vaikštome akmenimis.

Jonas

2004-08-12

Jau nuo pat ryto buvo aišku, kad šiandien ne pati darbingiausia diena. Kėlimasis ilgas ir vangus. Nors visi buvo pakelti 7.30, bet palapinės stovi kaip įkaltos iki 8.45. Nu dar saulutės visi laukia, kad savo skudurėlius pasidžiovinti. Jau po 9 visi kaip ir eiti pasiruošę, bet va išsiaiškinam, kad Jurgos nagai mėlyni. Galvojam ką daryti? Leistis į Kaškasu ar eiti per perėją link Lenino. Mums taip begalvojant iš už akmens pasirodė Vaidotas su perpjauta ranka. Dar vienas ČP bandant atlikti „didyjį“ reikalą. Jurga tvarsto, vaizdelis nekoks. Taigis, išėjimas nusikėlė iki 10.30.

Kai išėjom kreivu ledynu ieškodami praėjimo link „60 Liet Oktebria“ perėjos. Tiesa, pakeliui porą kartų stabtelėjom vis apsvarstydami tą patį klausimą – „aukštyn ar žemyn“. Galų gale ne tik pasirinkom variantą „aukštyn“. Ir iš tos laimės puolėm kilti pirma ketera tiesiog į viršų. Dar kartą žvilgterėjom į žemėlapi. Džonio paraginti nusprendėm, kad kylam vis tiktai ne ta ketera. Na ką, tenka leistis. Leistis žymiai smagiau nei kilti, bet taip susigaišo didžioji dalis dienos ir apie 16 val. stojam nakvynei ir pindėjimui ant akmenų prie upelio. Čia gavosi nedidelė „poldniovkė“. Visi išsidžiaustė, atsigulė prieš saulutę, o Marumas sumojo netgi iki artimiausio ežerėlio subėgioti. Tas pabėgiojimas baigėsi vėlai naktį prožektorių pagalba padedant surasti žvairam Marumui namus.



Vytenis

2004-08-13

Ryte koja tvirtesnė ir akis žviresnė. Ir mažiau svyruoja tapatindami žemėlapi su realiu reljefu. Akys žvelgia į snieguotą liežuvį – kojos paskui. Iš tolumos – jis mažesnis. Kapojam viršun veik pora valandų.

Paskui rišomės šniūrais, Vycka su Marumu suko ledabūrus ir visai netrukus buvom ant antra diena ieškotos „60 Liet Oktebria“ perėjos. Horizonte išsivynioja Leninas su savuoju kontekstu. Baltai spindinčiame kontekste. Vyckos ant perėjos tai nesulaikė. Su pirmu ryšiu nurisnojo žemyn. Aš dar spėjau pora kartų apsukti galvą. Marumą ir Kalėdą pristatėm įamžintą panoramą. Kad vėliau parodytų, ką matėm. Žemyn.... bėgam. Pirma sniegynu, truputis morenos ir galų gale ledynu. Tolimas kelias link pirmosios stovyklos į Lenina.



Ilgas dienas nematę
svetimo žmogaus
pėdų, prieš akis
išvydom ištryptą
takelį. Takelis
murzinas,
pabarstytas kur ne
kur šiukšlelėmis. Kur
mes atsidūrėm...?
Bėgom nuo
civilizacijos ir
šurmilio, o staiga
ėmėm ir atsidūrėme

apakotoje arklių magistralėje. Čia mieliau stebėčiau baltą pėdų nepaliestą sniegėlį. Labai nenoriai tapnoju takeliu. Kojos sukasi sunkiai, vos vos judinuos. Labai norisi prisėsti, padėt galvą ant kuprinės ir nusnūst valandžiukę. Neaišku kas taip mani veikia – aukščio pokytis, nuovargis ar taip netikėtai „atrasta“ civilizacija. Galvoj zyžia mintis, apie netolimą stovyklą. Štai ir stovykla. Ji mus pasitiko dydeliu užrašu – „TianŠan Travel“. Likimo ironija... Stovykla pilna laikinų spalvotų būstų. Kelios kirgizų jurtos. Vidury stovi ištaigingas nykštukų bunkeris. Ant durų užrašas – tik firmos klientams. Kuo tik mes nebuvom – tad galim pabūt ir klientais. Šalia „bunkerio“ bala geriamajam vandeniui pasisemti. Mūsų tai nesužavėjo, tad vėliau vandenį sėmėm iš mažiau geltonų plotų. Susiradom laisvesnę vietelę ir įsikūrėm. Vytenis ieško žmonių kas galėtų atvežti zabroskę iš bazinės stovyklos. Kažką rado. Perspektyvos miglotos, bet gal atveš. Jei ką, tai gausim čia vietoj susipirkti visą maisto davinį. Radom naują draugą – Timūrą. Kažkaip susidraugavom. Jis „maitino“ mus pasakojimais ir arbata. Mes jį vienu kitu šlakeliu spirito. Užsisėdėjom iki tamsos. Laikas miegot. Ryt laukia linksmas darbelis.

Vaidotas

2004-08-14

N-tieji metai, n-toji Viešpaties diena. Keistas šitas metraštis. Rašo jį kas nori ir kada nori.

Va, aš jau 3x rašau. Nors ten, kur dabar esam („Skaravarodké“, atvykę pakeliui į Leniną, 5300 m.) rašyti ranka sunkiai kyla. Bet tebūnie man blogiau.



Šiandien nu pat ryto laukėm savo zabroskės ir tikėjomės maisto pertekliaus. Neišdegė. Zabroskės nešėjai grįžo su rašteliu, pranešančiu, kad moteriškė nežino, kurie maišai mūsų ir todėl jų

niekam neduos. Nieko sau sandėlininkė! Bjaurybė, kitaip nepavadinsi. Tenka suktis taip, kaip esam. Iš naujo perkam kažin kokį maistuką už trigubą kainą, pakuojamės ir įdienojus iškeliaujam. Kylam greitai. Pakeliui aplenkiam 2 turkus ir 2 irkutskietes. Užkopiam per 4 h., nors buvo žadėta, kad užlipsime per 6 h.. Viskas atrodė gražu, išskyrus tai, kad Marius pasisakė atsikosintis kraujais. Čia jau nejuokinga. Įkalė aspirino ir nusprendė laukti ryto. Žiūrėsime.

Tiesa, pamiršau parašyti, kad mus labai draugiškai išlydėjo nuo Lenino nusileidę latviai. Jie atidavė ir negausius savo maisto likučius. Vis mažiau pirkti. Ir už tai dėkui.

Jurga

2004-08-15

Kėlėme nelabai anksti. Visi aplinkui jau išsiruošė lipti iki trečios bazinės stovyklos ant Razdelnaja perėjos. Neskubėdami pavalgom ir įsikuičiam. Rodos išeisim paskutiniai iš visų šiandien norinčių palypėti aukščiau. Oras puikus - plieskia saulė. Kylam labai stačiu šlaitu. Judam labai lėtai, kvėpuojasi kuo aukščiau tuo sunkiau. Per keletą valandų puškuodami it ežiukai pasiekiamo Razdelnaja perėjos viršų. Čia užlipę randam

apdergtą peizažiuką. Šitoj stovykloj norintys atlikti savo gamtinius reikalus, jau nebeįstengia nueit nors keletą žingsnių toliau, viską daro šičia pat vietoj ir viskas čia užšąla ir lieka amžiams. Čia pat paliekamos šiukšlės ir visa kas nereikalinga. Už tai mums tai į naudą - papildém savo vargas maisto atsargas kažkieno paliktomis sublimuotomis gėrybėmis. Sutikom keletą besileidžiančių nuo viršūnės, jų nuotaika gera, oras puikus.



Kol mes dairomės aplinkui, visi šiandien užlipę sulenda į palapines ir užmiega it musės prieš lietų. Jiems sunku turbūt. O mūsų sveikata ir nuotaika „optimali“, mes garbingai užsitarnavom tikrą aklimatizaciją ir „jūra mums

šiandien iki kelių“ arba teisingiau būtų sakyti „Kalnai iki kaklo“. Mūsų stovyklos kampe šiandien verda gyvenimas, kas kasa vamzdžius ir stato įtvirtinimus, kad nenupūstų mūsų jokie pikti uraganiniai vejai ar kitokios aukščio velnio išdaigos, kas ruošia vakarienę, o kas šiaip juokauja ir bendrauja. Likusi stovyklos dalis turbūt pavydi mums tokios geros nuotaikos ir savijautos, jie teiškali tūnot palapinėj visą popietę. Pavalgom pabendraujam ir einam gult – rytoj į šturmą!

Marumas

2004-08-16

Iš ryto atsibudus matosi, kad naktis buvo šalta. Dar gulėdamas miegmaišyje apsirengiu kuo daugiau (nors ir thinsulate, bet po apačia apsimaunu dar ir flisą). Stengiamės greitai pusryčiauti, prisipilam į surastą termosą ir bambalius arbatos ir išeinam. Pradžioj kažkiek nusileidimo, tai smagiai einasi. Padėtis pasikeičia, kai leidimasis baigiasi ir prasideda kilimas. Juo labiau, kai žinai, kad galo artimiausias kelias valandas nematysi. Nu ką - ir kyli. Keliolika žingsnių paeini ir kvėpuoji. Šalta, stiprus vėjas košiasi per veidą. Guodžia tik tai, kad kritiniam

atvejui dar pūkuotė laukia kuprinėje. Eilinis pasiilsėjimas. Išsitraukiu kamerą biškį pafilmuoti. Po to, kol susipakuoju - xebra jau paėjo kokius 20-30 metrų. Mėginu vytis. bet nesėkmingai. Jau atrodo tuoj tuoj pavysiu, bet atstumas kaip nemažėja, taip nemažėja. Pasiveju po geros valandos, kai draugai sustojo ilgesniam pasiilsėjimui. Marumas visiems aiškina, kad reikia eiti greičiau. Iš Vyckos matosi, kad to nesigaus. Nusprendžiam eiti kiekvienas savo tempu. Stiprus vėjas gąsdina. Apsivelku ant viršaus ir pūkuotę. Marumas raunasi į priekį. Iš paskos einam trise: Kalėda, Vaidotas ir Agnė. Kiek už mūsų Džonis, gale Vytenis ir Jurga. Nežinau kiek laiko šitaip einame. Kažkada horizonte pradeda ryškėti lyg ir viršūnė. Iš kažkur atsiranda pletkas, kad Vyckai blogai. Mes trise sustojam, kažkur tolumoje įžiūrim Vytenį su Jurga. Laukiam, gal netgi reikės leisti atgal padėti Vyckai. Kažkuriu metu pasirodo, kad jie apsisuko, tai mes patraukiam vėl link viršūnės. Sutinkam besileidžiantį Marumą. Jis mus "paguodžia", kad tai ką matome - tikrai viršūnė. VIRŠŪNĖ. Valio. Pafilmuoju mus tris. Kaip tik



užlipa ir
Džonis. Dar
biškį
pasifilmuoja
m,
pasifotkinam.
Jėgų per
daug nėra,
sąmonė ne
visai
sąmoninga.
Stiprus vėjas.
Bet
džiaugsmo ir
euforijos
pakanka.

Kadangi man su Marumu budėjimas - nusprendžiu greičiau leistis žemyn, kad išvirti xebrai, kas vėliau nusileis, arbatos. Pakeliui sutinkam Irkustko panas "nas nedagoniat". Persimetam keliais žodžiais ir leidžiamės. Nusileidimas biškį ilgesnis, nei tikėjau. O dar tas paskutinis pakilimas prieš stovyklą visai dakerta. O ir temti pradeda. Stovykloje greitai kuriam primusus, tirpinam vandenį. Belaukiant kol išvirs apima toks nuovargis ir tokia palaima. Užuođiu, kad kažkas rūko. Nueinu pas ruselius ir sakau "bratan, daj sigarietų". Pažiūrėjęs į mane jis ko gero viską suprato ir nebyliai atkiša pakelį. Užtraukus dūmą visai kūnas

atsileidžia. Tik sėdžiu ir bandau įžiūrėti tolumoje besileidžiančius bendražygius. Xebra grįžo visai sutemus. Nusikalę, bet laimingi. Jėgų niekas per daug neturi. Net valgyti jėgų nėra. Tai pageriam arbatos ir į miegmaišius. Lauke šalta. Gerai, kad šiaunakt ne man vienviečiam miegoti.

Kalėda

2004-08-17

Leidimasis nuo Razdelnaja perėjos į basecamp'a, Lukovaja Poliana.

Marumas

2004-08-18

Pramerkėm akis jurtoje. Keistas jausmas – gerai išsimiegojom ant kilimų, pro jurtos stogą matėsi žvaigždės.

Ryte tradiciškai visi išsikuitėm, susikrovėm savo begalę daiktų, kruopas palikom šeimininkams. O šeimininkė pasitaike visai dosni – įgriuvo ryte į jurta su dėže kiaušinių. Sako „turiu du šimtus, gal norit kiaušininės pusryčiams? Už 3 dolerius žmogui iškepsiu. Vytenis „pasibazarino“ ir gavosi pigiau – mokėjome už pusryčius, o už jurta – ne. Na žinoma, be jurtos malonumų reiki paminėti gaivaus arbūzo dozę į dantis ką tik pramerkus akį.



Paliekam „Lukovaja Polianką“. Po to tik ilgas kratantis kelias link civilizacijos. Pakeliui sustojam vienam kaime paleisti pakeleivį. Turgelis. Perkam obuolius, ledus ir vynuoges. Vaikai apspinta ir spokso kaip į eksponatus. Jautiesi tarsi šventasis būtum.

Vėliau sušokam į savo gerąjį UAZ'iką ir ilgai ilgai barškam. Su dulkėm, lietučiu, padangų kaitaliojimu. Tiesa,

dar buvome sustoję pavalgyti ten pat kaip ir važiuojant į priekį. Bolota sako, kad už 5 minučių būsim viešbutyje, tačiau mes laukiam laukiam beveik pagrindinėje Ošo gatvėje kol mašiną sutaisys. Vaizdai čia azijietiški – arbūzų krūvos, jas dar papildo besimėtydami lyg kamuoliais vaikai. Žalius kažkur tysioja į namus, po kiek pakelia. Per gatvę vienas vaikas tempia užsispyrusią karvutę. Vytenis atneša mums vynuogių, Marumas persikų. Netrukus Bolota vairuotojas atsigabena padangą ir mes važiuojam. Iš pradžių į pirtį „bania“. Neveikia. „Bania 2“ mus pažadėjo priimti nors ir 12-ą nakties. Sumetam kuprines viešbutyje gerajame ir kūlversčiais į „banią“. Pasirodo čia tik dušai. Mums purviniems jie tinka. Išsiprausę atsiduriam kokiam tai restoranėlyje šalia savo „namų“, alutis, muzika – laikas miegot. Saldi naktis mus suvysto.

p.s. Tiesa, dar pomidorų du kibirus pakeliui už 20 somų nusipirkom. Tikras svajonių išsipildymas...

Agnė



Žodynėlis

- Kad tu toks durnas...!!! (Jurga Kalėdai)

Brezen-tex - stebuklingas audinys

- Tai kam man su jomis baksnotis (Jonas apie trekingo lazdas)
- Kiek tu turi kojinių? A kodėl jos taip smirda? (Agnė Kalėdai)